

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ.

Τήν Πέμπτην, 23^{ην} Ὀκτωβρίου/ 5^{ην} Νοεμβρίου 2015, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ὡς θρονική ἐορτή αὐτοῦ ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, πρώτου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων εἰς τόν πρός τιμήν αὐτοῦ ἱερόν Ναόν, τόν συνδέοντα ἐσωτερικῶς τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα μετὰ τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ὡς γνωστόν, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος εἶναι ὁ ὑπό Αὐτοῦ τοῦ Μονογενοῦς Θεοῦ Λόγου τοῦ Πατρός, τοῦ ἐπιδημήσαντος ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων πρός ἡμᾶς, «καταστάς πρῶτος τῶν Ἱεροσολύμων ποιμήν καί διδάσκαλος καί πιστός οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν», ὁ Πρόεδρος τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῶν Ἱεροσολύμων ἐν ἔτει 49 μ.Χ. καί καθορίσας τήν στάσιν τῆς Ἐκκλησίας πρός τόν παλαιόν Μωσαϊκόν Νόμον καί τόν Νέον Νόμον τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ὁ γράψας ἐπιστολήν πρός τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραήλ, ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ, συμπεριληφθεῖσαν εἰς τόν Κανόνα τῆς Καινῆς Διαθήκης κρημνισθεῖς ὑπό τῶν φανατικῶν Ἰουδαίων, τηρητῶν τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου ἀπό τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος τό ἔτος 63μ.Χ.

Τόν μέγαν τοῦτον Ἀπόστολον καί Ἱεράρχην τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί τῆς Ἐκκλησίας ὅλης ἐτίμησεν ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων κατὰ τήν ὡς ἄνω ἡμέραν καί εἰς τόν ὡς ἄνω Ἱερόν Ναόν δι' Ἑσπερινοῦ μέν ἀφ' ἐσπέρας τῆς ἐορτῆς, εἰς ὃν προεξῆρξεν ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος καί διὰ θείας Λειτουργίας ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, ἧς προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, καί πρῶν Ζάμπιας κ. Ἰωακείμ καί Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καί τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τούτου π. Φάραχ Μπαντούρ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ διακόνου π. Συνεσίου καί παρεπιδημούντων Ἱερέων ἐκ Ρωσίας καί Ρουμανίας, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου ἐλληνιστί δεξιόθεν καί τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ τούτου ἀραβιστί ἀριστερόθεν ὑπό τόν κ. Ριμόν Κάμαρ, παρουσίᾳ τοῦ ἐκλαμπροτάτου Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Γεωργίου Ζαχαριουδάκη, μετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐκ τῶν ἐντοπίων μελῶν τῆς ἐνορίας τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἐκ μοναζουσῶν καί προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρουμανίας καί Ρωσίας.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον εἰς τούς πιστούς ἐλληνιστί ἔχοντα οὕτως:

«Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τόν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», (Ἰακ. 1,12), κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐπιστολῇ αὐτοῦ.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί καί Χριστιανοί,

Εὐφραίνεται σήμερον ἡ ἁγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία τιμῶσα τὴν ἱεράν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ καὶ πρώτου Τεράρχου καὶ ποιμενάρχου γενομένου αὐτῆς.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος δεξάμενος τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προθύμως ἐγένετο κῆρυξ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας. Διὰ τοῦτο ἀνεδείχθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ποιμὴν, διδάσκαλος καὶ πιστὸς οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν. Ἦτο δέ τὸσον εὐσεβής, ὥστε ἐκλήθη ὄχι μόνον Ἀδελφόθεος ἀλλὰ καὶ Δίκαιος.

Ἡ Καθολικὴ Ἐπιστολὴ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἀποτελεῖ πηγὴν θείων καὶ θεοπνεύστων διδαγμάτων καὶ κηρυγμάτων ἀφορώντων εἰς τὴν καθαρὰν πίστιν καὶ τὸν ὀρθὸν τρόπον ζωῆς τῶν πιστῶν μελῶν τῆς ἀρχεγόνου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἡ μίμησις τοῦ λόγου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καὶ ὁ σοφὸς Παῦλος: «Μιμηταὶ μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ» (Α΄ Κορ. 11,1). «Χριστοῦ δηλονότι κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα Αὐτοῦ. Τῆς γὰρ θεότητος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς γενέσθαι δύναται μιμητής», ἐξηγεῖ ὁ Μεγάλος Ἀθανάσιος. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πρότυπον, πρὸς τὸ ὁποῖον καλούμεθα οἱ πάντες νὰ συμμορφωθῶμεν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀγαπητοὶ μου, ὑπέδειξεν εἰς ἡμᾶς τὴν σημασίαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ὑπομονῆς λέγων: «ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν», (Λουκ. 21,19). Καὶ ἀλλαχοῦ «Ὁ ὑπομείνας ἕως τέλους οὗτος σωθήσεται», (Ματθ. 10,22). Ἡ ὑπομονὴ ἐν προκειμένῳ ἀφορᾷ εἰς τοὺς πειρασμούς, δηλονότι τὰς ποικίλας δοκιμασίας ὡς ἀδικίαν, λύπην καὶ πόνον, τὰς ὁποίας ὑφιστάμεθα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐπιγείου ἡμῶν βίου. Ἡ Σοφία Σειράχ μᾶς παραγγέλλει: Ἐάν θέλωμεν νὰ ὑπηρετήσωμεν τὸν Θεόν, νὰ ἐτοιμάσωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας εἰς ὑπομονὴν πειρασμῶν: «Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν... ὅτι ἐν πυρὶ δοκιμάζεται χρυσὸς καὶ ἄνθρωποι δεκτοὶ ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως», (Σοφ. Σειρ. 2,1-5).

Ὁ δὲ ἅγιος Ἰάκωβος μᾶς προτρέπει νὰ θεωρῶμεν τὰς διαφόρους θλίψεις καὶ δοκιμασίας ὡς πρόξενον τελείας χαρᾶς. Δηλαδή τῆς χαρᾶς, ἡ ὁποία ἐκπηγάζει κατὰ τὴν δοκιμὴν τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς Χριστόν, ἐσταυρωμένων καὶ ἀναστάντα καὶ τοῦτο, διότι ἡ διὰ τῶν θλίψεων δοκιμαζομένη πίστις ἡμῶς ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ἀσφαλὲς καὶ πλήρες τὴν δημιουργίαν σταθερᾶς καὶ ἀκλονήτου ὑπομονῆς». «Πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις, γινώσκοντες, ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν», (Ἰακ. 1, 2-3). Βεβαίως ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἀναφέρεται εἰς τοὺς «κατὰ Θεὸν πειρασμούς καὶ τὴν λήθην». «Διττοὶ εἰσιν οἱ πειρασμοί», διδάσκει ὁ Οἰκουμένιος, «οἱ μὲν ἀφ' ἡμῶν τὴν ἀρχὴν ἔχοντες, οἱ δὲ ἀπὸ Θεοῦ, γυμνασίας χάριν καὶ ἀναρρήσεως ἡμῖν ἐπαγόμενοι».

Ὡς παράδειγμα ὑπομονῆς τῶν κατὰ Θεὸν πειρασμῶν, προβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου οἱ ἐξόχως τιμηθέντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μεγάλοι προφῆται ὡς ὁ Μωϋσῆς, Ἡλίας, Ἡσαΐας, Ἱερεμίας καὶ κυρίως «ὁ μέγιστος τῆς ὑπομονῆς ἀθλητῆς» Ἰώβ. «Υπόδειγμα λάβετε, ἀδελφοί μου, τῆς κακοπαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας τοὺς προφῆτας, οἱ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου. Ἰδοὺ μακαρίζομεν τοὺς ὑπομένοντας τὴν ὑπομονὴν Ἰώβ ἠκούσατε καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἶδετε, ὅτι πολυεύσπλαχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων», (Ἰακ. 5, 10-11).

Μακαρίζει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος τοὺς ὑπομείναντας τοὺς πειρασμούς καὶ τὰς θλίψεις,

διότι οὗτοι θά λάβουν «τόν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν», (Ἰακ. 1, 12). Ὁ στέφανος δέ οὗτος εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή, δηλαδή ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Εἶναι στέφανος, τόν ὁποῖον θά λάβωμεν οὐχί διά τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλά διότι ἡ ἀγαθότης τοῦ θεοῦ μᾶς ὑπεσχέθη τοῦτον, ὡς διδάσκει καί ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐρμηνεύων τούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου.

Φωτισθεῖς ὑπό τοῦ θείου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀδελφόθεος Ἰάκωβος ἀνεδείχθη ἔργῳ τε καί λόγῳ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγαθότητος τοῦ θεοῦ καί μάλιστα πρῶτος τῶν Ἱεροσολύμων ποιμήν καί διδάσκαλος καί πιστός οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν, ὡς λέγει καί ὁ μελωδός: «Ζυγόν γάρ δεξάμενος ὁ Ἰάκωβος, τοῦ Χριστοῦ προθύμως, τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ, καί βασιλείας κῆρυξ γεγένηται καί τούτου τήν ἀνέκφραστον οἰκονομίαν πιστεύεται».

Τό σήμερον τελούμενον ἐόρτιον μνημόσυνον τοῦ Θεαδέλφου καί μάρτυρος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ Ἰακώβου ἐν τῷ φερωνύμῳ Ναῶ αὐτοῦ παρά τόν τόπον τοῦ σταυρικοῦ πάθους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τοῦ Γολγοθᾶ, ἀποτελεῖ μαρτυρίαν ζῶσαν καί ἀδιάψευστον ὅτι «Κύριος ὁ θεός τῶν ἀγαπώντων αὐτόν», (Ἰάκ. 1,22), οὐκ ἀφίσταται αὐτῶν. Μέ ἄλλα λόγια, Κύριος ὁ θεός ἡμῶν δέν ἐγκαταλείπει τόν λαόν αὐτοῦ ἐν ταῖς δυσκολίαις καί δοκιμασίαις αὐτοῦ, ὡς κηρύττει καί ὁ μέγας Παῦλος: «ἐν παντί θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι», (Κορ. Β' 4, 8-9).

Δεηθῶμεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καί μετά τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἰάκωβε θεόπτα καί ποιμήν τῶν Ἱεροσολύμων καί ἀπάσης τῆς ἀγίας Γῆς τῆς Παλαιστίνης. Δώρησαι ἡμῖν δώρημα τέλειον ἐκ Πατρός τῶν φώτων καί ἀπέλασον τήν θλίψιν τήν ἐπερχομένην καί ἐνεστῶσαν ἐκ πλήθους πταισμάτων. Ἐπῆραν γάρ οἱ ἐχθροί καθ' ἡμῶν τήν πτέρναν καί ἐκύκλωσαν ἡμᾶς, ὧν θραῦσον ταχύ τὰ τόξα, ἱεροφάντορ, ἵνα σέ πάντες μετά τῆς θεοτόκου καί Ἀειπαρθένου Μαρίας τιμῶμεν Ἀπόστολε». Ἀμήν.

Μετά τήν θείαν Κοινωνίαν καί τήν Ἀπόλυσιν ὁ Μακαριώτατος ἐνδεδυμένος πλήρη τήν Ἀρχιερατικήν λειτουργικήν Αὐτοῦ στολήν μετά τῶν λειτουργῶν συνοδῶν Αὐτοῦ, ἀνῆλθε διά τῶν βαθμίδων τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τὰ δώματα τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καί Ἑλένης. Ἐνταῦθα ἀνέμεναν Αὐτόν οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατριαρχείου καί πάντες, τοῦ Ἀπολυτικίου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ψαλλομένου, κατηθύνθησαν πρός τήν Κεντρικήν Εἴσοδον τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου, ἔνθα καί ἔλαβον τήν εὐλογίαν τῶν ἀρτιδίων παρά τῶν ὑπευθύνων τοῦ ἀρτοποιείου τοῦ Πατριαρχείου, Ἀρχιμανδρίτου π. Παῖσιου καί ὁσιωτάτης Γεροντίσης μοναχῆς Σεραφείμας. Λαμβάνοντες τήν εὐλογίαν ταύτην πάντες ἀνῆλθον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐνταῦθα ἀνεπέμφθη δέησις, ἐψάλη ὁ Πατριαρχικός Πολυχρονισμός καί ἐδόθη κέρασμα, ὁ δέ Μακαριώτατος ἠύχθη ἔτη πολλά ἐν ὑγιείᾳ καί πνευματικῇ καρποφορίᾳ, μεταφράζοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί προσφωνησάντων ὡσαύτως τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου Πρεσβυτέρου π. Φάραχ Μπαντούρ καί τῶν Ἐπιτρόπων αὐτοῦ διά στόματος κ. Μουστάκλεμ.

Οἱ Ἐπίτροποι τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου παρέδωσαν τās κλεῖδας αὐτοῦ εἰς τόν Μακαριώτατον εἰς ἐνδειξιν ὑπακοῆς καί ἀναγνώρισεως τῆς

ιδιοκτησίας τοῦ Πατριαρχείου, ὁ δέ Μακαριώτατος ἐπέστρεψεν αὐτάς αὐτοῖς κατὰ τό ἔθος καί ἐν τέλει ἠκολούθησε ἀδελφικός Ἀγιοταφитικός ἀσπασμός καί διανομή Ἱεροσολυμιτικῶν εὐλογιῶν ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου εἰς πάντας τοὺς προσκυνητάς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/gVeL9-07GzQ>

<http://youtu.be/QMBpU0RSoD8>

<http://youtu.be/XPPw9XQdmcI>

<http://youtu.be/4adU1Z0DHtA>

